

Salmer: 767--289--487—785.

Tekster: *ApG 9,1-18, Joh 8,28-36*

Der bliver sagt meget med få ord i det lille stykke, vi netop har hørt. Allerførst fortæller Jesus disciplene, at når han er død på korset, da skal de forstå, at "han er den, han er". Ordene "jeg er den, jeg er" er de ord, Gud præsenterede sig selv med over for Moses ved den brændende tornebusk, og det er muligt, at det gådefuld Guds-navn "Jahve" i det gamle testamente, som var så helligt, at det slet ikke måtte udtales, at dette navn, jahwæh, simpelthen betyder "jeg er den jeg er.

Så vores læsning indledes altså med at Jesus fastslår identiteten mellem sig selv og Gud. I Jesus er det gud selv, vi lærer at kende.

For det andet siger Jesus, at de der holder fast ved hans ord vil blive i sandheden, og sandheden vil gøre dem frie.

Det ligger lige for, at spørge som Pilatus jo gjorde: hvad er sandhed?

Det spørgsmål tumlede salmedigteren Grundtvig med, og han nåede frem til et meget kort og klart svar: Sandhed er, at alting siges som det er! Sandhed er, når menneskets evne til at tale bruges til, at udtrykke virkeligheden uforfalsket og ufordrejet! Lige så snart vi begynder at bruge sproget til at ændre en lille bitte smule på virkeligheden, så er sandheden gået fløjten. Det er ikke altid, virkeligheden er lige bekvem for os. Somme tider kan man høste fordel af at få tingene til at se anderledes ud, end de faktisk er; men

lige så snart man begynder at fremstille virkeligheden anderledes end den er, det er jo det, vi kalder løgn, begynder alting at skride.

For Grundtvig gælder det nu videre, at når Jesus siger, at hans ord er sandhed, eller som Jesus et andet sted siger, at han selv er sandheden, så betyder det, at Jesus i sin tale og i sit liv udtrykker virkeligheden sådan som Gud har skabt den til at være. Og det Jesus frem for alt udtrykker og bekræfter med sine ord og med sit liv, det er, at kærligheden er al tings mening. Intet står over kærligheden, intet må stå kærligheden i vejen, hverken personlig fordel eller frygt eller selvopholdelse eller politisk nødvendighed eller religiøs underkastelse eller noget som helst af det, vi ellers kan finde på, at bøje os for og lade råde med os.

Jesus siger nu videre til disciplene, at, hvis de bliver i sandheden, vil sandheden gøre dem frie. At være fri, det er at kunne udfolde sig, sådan som man er. Ufrihed består altid i, at man i en eller anden forstand bliver styret og reguleret, så man ikke udfolder det, man selv er, men i stedet udfolder det, nogle andre synes, man skal være. Så Jesu påstand er altså, at et menneske, når det møder den endeløse og afgrundsdybe kærlighed, som han kender Gud som, da vil det menneske komme til sig selv. For fra Skaberens hånd er et menneske bestemt til at være et billede af Gud, dvs et menneske er bestemt til i sit liv at udtrykke den kærlighed, som Gud Skaber er.

Sådan er vi jo ikke, vi mennesker. Vi gør og vil alt andet end kærlighed. Og hvis vi endelig skal prøve, at være gode og kærlige mod hinanden, så er det tit noget vi må tvinge os til eller som vi tvinges til af andre. Hvordan kan Jesus så sige, at når vi møder kærlighed og kærligheden får magt over os, så er vi frie? Det kan

han, og det er et hovedanliggende i Johannesevangeliet, fordi han mener, at vi er blevet fremmede for Gud. Der er noget andet end Gud og Guds kærlighed, der er ultimativt vigtigt for os. I biblen er det skildret mytisk i fortællingen om djævelen der, der lokker Eva og Adam til at spise af kundskabens træ, men denne mytiske begivenhed modsvarer en mere alment erfarbar realitet, nemlig at når et menneske først kommer i tvivl om at det er elsket, kan den menneskelige egenkærlighed få mennesker til at spinde sig ind i et net af løgne. Det er det Jesus i evangeliet, vi hørte, mener med at enhver som gør synden er syndens træl. Synd er at være blevet borte for Gud, så Gud ikke længere opleves som den han er: den himmelske far der elsker os med en uopslidelig kærlighed. Vi mennesker er skabt sådan, at vi slet ikke kan leve uden denne uendelige kærlighed, der har skabt os, og når den bliver borte for os, så begynder vi selv at opbygge erstatninger for den .

Det fortælles at når fisk, fugle og andre dyr spiser plastic, der flyder rundt i naturen, i den tro, at det er føde, så fylder plastic'en maven op, men den indeholder ingen næring, som dyret kan leve af, så det dør af sult med fyldt mave. Sådan er det at være fremmed for Gud: vi søger vort livs indhold og mening i noget som ikke opbygger livet, men ødelægger livet. Når Jesus siger at sandheden gør os frie, så er det fordi sandheden fører os til og viser os det, vi dybest set lever af: den kærlighed, der har skabt os.

Derfor er Jesus selv sandheden. I sine ord og handlinger viser han os, hvem Gud er. Han viser os kærlighed. Den kærlighed, som vil at vi skal være her, som giver os plads i verden. Den kærlighed, som tager imod os og omfavner os som vi er, og som ikke driver os til at forstille os og foregive at vi er noget, vi ikke er. Måske bliver vi

grebet af panik, når vi hører dette og spørger: jamen betyder det, at alle forbryderne og svindlerne og løgnerne bare skal have lov at være her? Må vi ikke forlange at de lærer at opføre sig ordentligt for at få ret til at være i verden?

Ikke hvor det er Gud, der råder. Hvor Gud råder er der plads til alle. Også til dig og mig.

Amen.